Ч. 113. Середа 23 мая (5 червня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справи парляментарні. — Гостина голяндскої королевої в Німеччині. — З Крети. — Знов анархістичний заговор.)

На суботнїшнім засїданю палати послів, по відчитаню нових внесень, петиций і інтерпеляций, приступлено до дневного порядку, т. є. до третого читаня обох великих законів, ухвалених вже попередно в другім читаню, т. є. закона о зелізничих інвестициях і о будові нових водних доріг. Іменно насамперед по короткій промові справоздавця п. Сильвестра, принято при повстаню з місць, серед гучних оплесків, предложенє о будові новых зелїзниць. За предложенем піднесла ся цїла палата. З черги приступила палата до третого читаня предложеня о будові водних доріг. На внесене п. Лєміша, за згодою ґенерального референта Менґера, відбуло ся поіменне голосоване. Чеська шляхта консервативна вийшла з салї. Натомість часть німецкого сторонництва народного, Шенерерияни і часть католицкого центра була в палатї, але голосовала против. Предложене принято 198 голосами против 46. Вислїд голосованя принято довго тревающими гучними оплесками. Богато послів складало желаня президентови міністрів др. Керберови.

З черги приступлено до буджетової провізориї. Промавляло кількох бесїдників, між иншими др. Бернрайтер, котрий висказав радість, що від чотирох лїт перший раз в палатї радить ся над буджетом. В першім рядї велику заслугу має в тім правительство, що зуміло економічною проґрамою на ново оживити парляментарну ідею. Цїлий ряд важних справ полагоджено в парляментї, а тим скріпила ся внутрішна сила держави. Засїданє замкнено перед 3-ою годиною. Слїдуюче відбуло ся вчера вечером. На тім засїданю вела ся дальше дискусия над буджетовою провізориєю. По бесїдах кількох німецких послів забрав голос президент міністрів др. Кербер і в довшій промові пояснював ситуацию та зазначив конечність национального мира в Австриї. По президентї міністрів промавляв пос. Барвіньский обговорюючи потреби і бажаня Русинів. Жадав заведеня загального обезпеченя на старість, на случай огня і елєментарних нещасть, зарази між худобою, як також знижене цїн соли і ревізиї закона конґруального. Що-до народних і культурних справ, а особливо справи язикової, домагав ся бесїдник рівноправности для рускогo язика в Галичинї. Засїданє скінчило ся о години 1-ій в ночи; слїдуюче відбуває ся нинї.

Берлиньский двір приймає з незвичайною величавостию і сердечностию голяндску королеву і єї мужа. В часї ґалевого обіду цїсар Вільгельм піднїсши тоаст в честь королевої висказав радість, що має честь вже другий раз гостити у себе голяндску володітельку; коли витав єї перший раз була ще дитиною, сим разом супроводить єї улюблений муж. Дальше зазначив цїсар, що витає хорошу королеву Голяндиї на бранденбурґскій земли як члена дому Гогенцоллернів, з котрим дім ораньский від віків посвояченний. Королева у відповіди подякувала цїсареви, заявляючи бажане, щоби добрі відносини обох пануючих домів удержали ся і на будуче. — Вчера перед полуднем відбула ся в честь королевої велика войскова парада.

В суботу зібрав ся перший раз сего року кретийский парлямент. Начального комісаря кн. Юрия привитано окликом: Нехай живе унія! Князь відкрив парлямент короткою промовою, в котрій залвив, що в часї своєї послїдної подорожи по Европі повідомив держави о бажанях краю. Посол міста Кандиї, Міхлїдакіс предложив підписане всїми християньскими послами внесенє, в котрім висказано горячу подяку державам за визволене Крети з під турецкого ярма і зажадано прилучення Крети до Греції. Музулманьскі посли запротестували против того і викликали таку бучу, що президент палати мусїв закрити засїданє.

Як доносять мадридскі часописи з Барцельони, ґенерал-ґубернатор і власти одержали з заграницї вість о викритю заговору анархістів на житє короля Альфонса XIII і королевої реґентки. Заговірники мають імовірно дорогою на Барцельону удати ся до Мадриду.

---

6)

НОВОМОДНІ ЖЕНЩИНИ.

(З анґлійского.)

(Дальше.)

Кенйон, змішаний зовсїм, сїв собі коло неї на кріслї.

— От видите, пане Кенйон, — говорила она дальше, — я знаю дуже добре, чого Ви такі неспокійні. Ви перейшли кілька разів по-при мене і хотїли мене зачепити, але не мали відваги до того. Може не правда?

— Так єсть, правда.

— Я то знала. Та й знаю длячого Ви хотїли поговорити зі мною. Пан Уентворт висповідав ся перед Вами, що розповів менї все аж на волос докладно про справу копалень, може нї?

— Так.

— А тепер взялась єго розпука, і він сидить в своїй каютї а Вас післав, щоби Ви здержали мене від виспланя справоздання до „Арґуса“; хиба Ви може не того хотїли?

— Дїйстно, маю надію, що то менї удасть ся — відповів Кенйон, обтираючи собі піт з чола.

— Ну, коли так, то лїпше, щоби Ви зараз з гори знали, що нїщо в сьвітї не може здержати мене від того. — Але п. Уентворта таки менї справдї жаль, і длятого....

— Длятого.... хочете.... перебив їй тут Кенйон.

— Нї, не хочу. До сеї точки вже не потребуємо вертати, бо она залагоджена. Але що пана Уентворта менї дуже жаль, то додам до моєї телєґрами, що я не довідала ся того анї від Вас, анї від п. Уентворта.

— Таже то була би неправда.

— Ну, розуміє ся, але то чей не значить нїчого.

— У Вас не значить нїчого — відповів Кенйон — але у нас то щось значить, чи каже ся правду, чи нї.

Міс Брюстер засьміяла ся своїм срібним голосом.

— Боже мій — сказала она — які Ви дуже недотепи! Таже то на всякий случай не дотикає Вас, а що найбільше Вашого приятеля. А все-таки як би я не була довідала ся того від п. Уентворта, то була би довідала ся від Вас.

Кенйон подивив ся на ню недовірчиво.

— Гадаєте може, що нї? — говорила она дальше, кивнувши при тім головою до него, як би до доброго знакомого. Нехай Вам не здає ся, що то лиш такий Уентворт знайшов ся, котрий менї все розповів. І Ви були би то так само зробили, як би я була на Вас завзяла ся. Під тим взглядом, то Ви мужчини всї однакові.

— Панно Брюстер, хибаж нема таки нїчого, що спонукало би Вас не виспляти телєґрами?

— Нема нїчого, мій пане, я би гадала, що ми вже сю справу залагодили. Виджу, що нема нїякої потреби розмавляти з Вами. Волю читати, то рішучо більше займає. Бувайте здорові, пане Кенйон.

Кенйон по такій відправі відчув зовсїм ясно, що всї єго заходи не придадуть ся до нїчого, і засумований до крайности, взяв ся знов годити по покладї.

Аж ось надійшла Міс Льонґворт, а що она сказала єму „добрий день“ таким голосом, що аж серце в нїм зрадїло, то він приступив до неї і пустив ся разом з нею.

— Чи позволите, що я Вам буду трохи товаришити? — спитав він.

— А чомуж би нї? — сказала она на то. — Але що се Вам такого, що виглядаєте як півтора нещастя?

— Бо ми таки справдї нещасливі, мій приятель і я; а я хотів би таки дуже поговорити об тім з Вами.

— Скоро лиш зможу Вам як небудь помочи, то дуже радо.

— Може би Ви могли дати нам яку раду, бо нас двох мужчин не може дати собі ради з одною женщиною.

— Ах — а тож що за дама? — Чей же то не я!

— Нї, нї, то не Ви, панно Льонґворт; як би то Ви були, то не було би так зле.

— Отже, о що розходить ся?

Кенйонови вже від того самого лекше стало, що міг виговорити ся, отже розповів своїй сусїдцї цїлу історию тої нещасливої справи, почавши від того, як репортер хотів викрасти справоздання аж до тих своїх заходів, котрі лише що єму не удали ся, щоби відклонити Міс Брюстер від виспланя телєґрами.

Новинки.

Львів дня 4 го червня 1901.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пінїньский вертає в середу вечером до Львова, а в четвер возьме участь в торжестві Божого Тїла.

— **Друга ювілейна процесия** під проводом лат. архієпископа дра Більчевского відбула ся в суботу по полудни. В походї взяли участь представителї всїх властий, духовеньство і дуже богато публики.

— **Послїдне Засїдане видїлу руского товариства педаґоґічного** перед заг. зборами, відбуде ся в суботу дня 25-го мая с. р. о годинї 6-ій вечером.

— **На будову шкіл.** З фундациї під назвою: „Фонд народних шкіл з р. 1872“, признав Видїл краєвий, на внесене краєвої Ради шкільної, між иншими безворотні запомоги на будову шкіл, отсим громадам: громадї Красїїв, бучацкого повіта, 800 корон; громадї Рона, горлицкого повіта, 800 корон; громадї Черниява, яворівского повіта, 400 корон; громадї Будки незнанївскі, каменецкого повіта, 400 корон; громадї Рівня, лїського повіта, 400 корон; громадї Виків, самбірского пов., 200 корон; громадї Передримїхи великі, жовківского повіта, 300 корон і громадї Бутини тогож повіта 440 корон.

— **З Станиславова** пишуть: В найблизший четвер, 6-го н. ст. червня, рівночасно із загальними зборами „Підгірскої Спілки“, устроює тутешна „Руска Бесїда“ вечерницї з танцями, котрі розпочинають ся о год. 9-ій вечером в комнатах тутешних народних товариств і в примежній сали балевій. Буде се перед феріями послїдна забава з танцями. — В лїтї устроїть „Руска Бесїда“ кілька прогульок в подальші сторони нашого Підгіря. Комітет забавовий, зложений з 15 молодих і енергічних людий, докладає всїх старань, щоби і найблизші вечерницї випали так сьвітло або й ще красше, як інавгураційний вечер в маю. Стрій вечерковий або народний. Вступ від особи 2 кор.; білети продають ся лише при касї. Запрошеня розіслані до знакомих гостий; хто не дістав би через недогляд, зволить звернути ся карткою до „Руської Бесїди“ ул. Собіского ч. 28.

— **З димом.** Тютюневий монополь в Австриї приніс державній касї в 1899 р. після оголошеного на днях справозданя ц. к. міністерства фінансів, 133,154.208 корон чистого зиску. З продажи тютюну і цигарів прийшло 209,349.313 корон, а видатки держави на фабрикацию тютюну виносили 76,195.105 корон. В двох табельках подаємо низше спотребоване тютюну в кождім поодинокім краю Австриї, і пересїчну консумцию тютюну одною особою в 1899 роцї:

Продано	кільоґрамів	за корон
В Долїшній Австриї	5.705.232	53.839.419
„ Горішній Австриї	1,639.911	7.034.109
„ Сольногородї	427.269	2.003.916
„ Тироли	2,045.407	7.243.446
„ Стириї	2,197.754	10.721.005
„ Каринтиї	632.445	2,809.703
„ Країнї	639.370	2.859.014
„ Побережю	1.171.765	7,000.695
„ Дальмациї	284.878	1.394.200
„ Чехії	10,718.700	55,876.331
„ Моравії	3,153.670	16.373.785
„ Шлезку	1.186.697	7.134.759
„ **Галичинї**	**4,959.522**	**26 632.449**
„ Буковинї	240.718	2.796.255
разом	35.303.308	203.719.286

На одну особу пересїчно випадало:

	кільґр.	за корон
В Долїшній Австриї	1.894	17·88
„ Горішній Австриї	1.977	8·48
„ Сольногородї	2.308	10·81
„ Тироли	1.150	7·61
„ Стириї	1.625	7·92
„ Каринтиї	1.695	7·53
„ Країнї	1.245	5·57
„ Побережю	1.589	9·50
„ Дальмациї	0.492	2·40
„ Чехії	1.739	9·06
„ Моравії	1.306	6·78
„ Шлезку	1.806	10·86
„ **Галичинї**	**0.679**	**3·65**
„ Буковинї	1.369	7·89
Загальне пересїчне число	1.360	7·89

З наведеного показує ся, що населене в Дальмациї, а опісля в Галичинї уживає розмірно найменше і найдешевшого тютюну.

— **Загальні збори** скликує отсим Рада управляюча товариства „Підгірска Спілка для торговлї безрогами і худобою рогатою, тов. зареєстр. з обмеж. порукою в Станиславові“, на день 6-го червня н. с. с. р. на годину 3 по полудни в сали „Рускої Бесїди“ ул. Собіского ч. 28. дім Розенберґової. Порядок зборів: 1. Справозданє з дїяльности ради управляючої. — 2. Вибір нової ради управляючої і комітету контрольного. — 3. Внесеня членів. — За раду управляючу Підгірскої Спілки в Станиславові, дня 22 мая 1901. — Др. *М. Коцюба.* Др. *М. Бучиньский.*

— **Гради.** З Старосамбірщини пишуть до „Дїла“: В послїдних днях лютили ся в нашім повітї страшні тучі градові. Дня 25 мая витовк град всї засїви в Сушици великій і в околици Хирова. Дня 29. мая знов пересунула ся велика туча градова по-над Стрільбичі, Старий Самбір, Бачину, Созань, Сушицю, Рикову, і поробила величезні шкоди. Особливо потерпіли страшно Стрільбичі, де вимогла ся найбільша сила тучі. Град був завбільшки дорідних лїскових і волоских оріхів. Падав на два опади майже по пів години. За першим разом падав з дощем, за другим чистий, а такий густий, мов-би его хто шуфлею сипав. В одній хвили земля стала біла як серед зими. При тім лютила ся страшна буря, і видно було, як град цїлими лавами летїв, гнаний вітром немов сніг серед метелицї. Листе з дерев посипало ся, по садах аж затьмило ся. Яка сила бурі була, можна собі уявити з того, що град пооббивав стїни мурів церковних, а також в мешканю сьвященика аж до цегли, а листе поприбивав до вікон як би налїпив. В церкві, від сторони вітру, всї шиби витовчені. На поли страшне спустошене. Де було жито, лишилась одна стерня, хоть-би на лїк і оден колосок не уцїлїв. Є се дуже доймаюча страта для тутешних господарів, бо тут люди сїють дуже много жита, особливо в штучнім навозї. З цебулї і сїянок, головного продукту яринного того села, не лишило ся й слїду. Всьо змішане і скалужане, як би нїколи при тім людска рука не робила. Град упав так грубо, що аж із жита поломаного видно его було. З бориз і горбків вода позношувала град на долини і потворила цїлі греблї, котрі стамували воду і спричинили в найменьшим ярочку великі виливи. До нинї ще, коли се пишу, т. е. 31 мая, лежать великі безформні

— Сам вже не знаю, що робити, а Уентворт так загриз ся, що годї вже з ним і говорити.

— Бідачиско! Я то вірю. Дайтеж менї хвильку подумати. — Обоє мовчали якийсь час, відтак Едита Льонґворт звела свою головку, подивила ся на Кенйона, і сказала:

— Чи хочете здати сю справу на мене?

— А вжеж, коли Ви так добрі і схочете заняти ся нею.

— Прецї знаєте, що тота справа дотикає і мого тата, а я чей мушу боронити его інтересів.

— Може вже маєте якийсь плян?

— Маю, а іменно числю зовсїм просто: тота людина робить за гроші; коли їй дамо за єї справозданє більше, як їй платить „Арґус“, то она по всїй імовірности згодить ся на наше предложенє, або хиба би я зовсїм на нїй перечислила ся.

— Ну, добре — відповів Кенйон — але ми не маємо гроший.

— В тім вже моя голова. Гроші знайдуть ся, коби лиш їх взяла; але я зовсїм певна того, що возьме.

Кенйон подякував дївчинї більше поглядом як словами, бо він не знав ся на красномовности, а она розійшла ся з ним, щоби приготовити ся до надходячої борби.

Глава сема.

Міс Дженні Брюстер сидїла в своїй кабінї і писала пильно начерк „Як коротати час на кораблї“, коли хтось запукав до дверий і перебив її писанє.

— Просимо! — відозвала ся она.

Видивила ся нехітно, коли побачила в дверех панну Льонґворт. Не любила того, щоби її хтось в роботі перешкаджав, а вже гостина якоїсь молодої панночки була її таки зовсїм не до вподоби. Признавала ся сама до того, що не любить свій пол мимо того, що була горда з него, і длятого не уміла як слїд підобрати тону супротив женщин.

— Чи можу просити Вас о коротеньку розмову? — спитала Едита Льонґворт замикаючи двері за собою.

— Чомуж би нї? — відповіла Дженні Брюстер. — Може собі сядете.

— Дякую — сказала тамта друга, сїдаючи собі на софу. — Не знаю з котрого кінця почати то, об чім хочу з Вами поговорити; скажу хиба, щоби не говорити богато: я знаю, Міс Брюстер, ізза якого дїла Ви тут на сім кораблї.

— Так? А можна спитати, ніби ізза якого?

— Ви тут длятого, щоби роздобути деякі інформациї від п. Уентвора. Ви вже то й зробили і задлятого я приходжу до Вас.

— Дїйстно! а Ви в такій тїсній дружбі з п. Уентвортом....

— Я его майже не знаю.

— А длячогож приходите в его імени.

— Я не приходжу анї в его імени, анї в нїчнім. П. Кенйон розповів менї о сїй справі, котра его дуже занепокоїла, а в котру замотаний і мій батько — член „льондоньского синдикату“ — і длятого я приходжу в інтересї мого батька, щоби недопустити до висланя Вашої телеґрами.

— Ах! Невжеж Ви таки певні того, що промавляєте більше в інтересї свого приятеля як свого батька?

Едитї засьвітили ся очи з гнїву, коли она подивила ся на свою противницю і сказала:

— Ви не повинні таким топом говорити зі мною.

— Мусите вже на то пристати, щоби я з Вами зовсїм так говорила, як менї сподобає ся. Не я просила о ту розмову, лиш Ви, а що Ви зайшли непрошені до сеї комнати, то мусите, бачите, слухати, що тут говорить ся. Становище того, хто мішає ся до чужих справ, єсть рідко приятне.

— Я то знала вже наперед зовсїм ясно, заким ще сюди прийшла, що ся розмова не буде приятна.

— Тим лїпше, бо тогди знаєте, що лиш Ваша вина, коли почуєте щось неприятного.

— Я хотїлаби, щоби ся справа була в дружний спосіб полагоджена.

— Добре, отже якеж маєте на то оправданє, що непрошені приходите до моєї комнати, щоби поговорити в справі, котра Вас зовсїм нїчого не обходить?

— Міс Брюстер, она мене ще й дуже обходить, бо дотикає мого батька, у котрого я приватним секретарем і котрого всї інтереси знаю. Ізза того я й сюди прийшла.

— А Ви зовсїм певні того?

— Чого?

— Що кажете правду?

— Я не маю в звичаю говорити инакше як лиш правду.

— Може Ви лиш так вмавляєте в себе, що сим разом так робите. Але мене не здурите. Ви прийшли сюди лиш длятого, щоби вибавити п. Кенйона з клопоту, може не так?

Едита Льонґворт зміркувала, що справа ще далеко труднїйша, як она то гадала.

— Лишім може тото питанє „длячого“ на боцї! Ви позволили менї поговорити о сїй справі, та й обіцяли, що не будете мене обиджати...

— Я Вас не обидила, а то менї зовсїм байдуже, чи Ви чуєте ся обидженою, чи нї.

— Позвольтеж менї говорити до річи...

— Насамперед хотїла би я знати, чи п. Кенйон сказав Вам, що він також вже говорив зі мною в сїй справі.

— Так, то менї сказав.

— А що его приятель Уентворт також говорив зі мною об тім.

— Та й то знаю.

маси леду збиті з топнїючого граду. Конюшина зсїчена в самім корени, аж землю видно. Не аби що, але навіть трава по луках так збита, що нема навіть надії, чи скоро відновить ся. Люди в страшнїй розпуцї. Дехто жито косить а другі формально утїчуть з села. В яких розмірах шкоди суть по других селах, не знаю, але в порівнаню до Стрільбич певно нїчим. По других селах здає ся більше заливав дощ. Тілько в части Бачини і Торчинович град поробив більші шкоди, як де инде. Вчера знов, т. є. 30. мая, падав дуже великий град в Головецку долїшнім. Близших вістий ще нема. Люди подали о лїквідацию шкоди.

В справі зелїзницї Львів-Винники відбула ся в суботу о 10 годинї в будинку соймовім конференция делеґатів видїлу краєвого, громади міста Львова і інтересованих повітів. Предметом нарад було установлене траси в обсязї міста Львова і евентуальне продовжене лїнїї до Перемишлян і до Потутор. Делеґати зложили заяву що-до жертв грошевих на тую цїль від громад і повітів.

— **Померли:** О. Ем. Грушкевич, парох в Наконечнім, дня 27 мая в 65-ім роцї житя а 35-ім священьства; — Емілія з Стеткевичів Галька, жена о. Ігн. Гальки з Дубковець дня 27 мая, в 68-ім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок краєвого союза кредитового**, стоваришення зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць май 1901.

Стан довжний:

			Кор. сот.
1.	Удїли		28.683 95
	Фонд резервовий		940 32
		Кор. сот.	
2.	Вкладки:		
	Стан з поч. мая	322.345·96	
	вложено	19.712·17	
	винято . . .	13.265·47	
	Стан з кінц. мая 1901 р.		328.792 66
3.	Пожички затягнені:		
	Стан з поч. місяця		
	затягнено		
	сплачено		
	Стан з кінц. місяця		
4.	Сальдо відсотків		10.036 39
5.	Специяльна резерва . . .		122 48
6.	Инші позициї стану довжн.		
	Дивід. непіднята за р. 1900.		857 86
7.	Сума .		369.433 66

Стан чинний:

			Кор. сот.
8.	Пожички удїлені:		
	Стан з поч. мая.	336.353·86	
	сплачено	4.616·50	
	удїлено	7.600·—	
	Стан з кінцем мая		339.337 36
9.	Движимости		736 70
10.	Льокациї		21.165 19
11.	Папери фонду резервового і специяльної резерви		908 81
12.	Кошти адміністрацийні . . .		1.704 10
13.	Готівка		1.192 00
14.	Друки для товариств . . .		673 99
	Папери цїнні Товариства . .		3.715 51
	Сума . .		369.433 66

15.	тов. . .	131.390·00
	скрипти.	109.419·36
	вексль .	98.528·00
		339.337·36

Членів прибуло 3, убуло 1, остало з кінцем мая 1901 р.: 340 з 753, деклярованими удїлами в сумі 37.650 К.

Стопа процентова від вкладок $4^1/_2$ %. Стопа процентова від позичок $5^1/_2$—7 %.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Тієнтсін 4 червня. Вчера прийшло до кровавої бійки між Анґлїйцями з одної сторони, а Французами, Німцями і Японцями з другої. Анґлїйцї стріляли. В борбі погиб 1 Француз, а 3 Французів, 5 Німців, 4 Анґлїйців і 1 Японець потерпіли рани. Відділ нїмецкого войска привернув лад.

Мадрид 4 червня. При послїдних виборах до сенату побідили кандидати правительственні, однак правительство буде мати лиш незначну більшість.

Льондон 4 червня. Побоюють ся, що положенє в полудневій Африцї погіршило ся в некористь Анґлїйців. Цензура не перепускає ніяких вістий про битву з Деляреєм, о якій доніс Кіченер. Між населенєм велике огірченє.

Пекін 4 червня. Вчера від'їхав маршалок Вальдерзе зелїзницею до Таку. Войска союзних держав устроїли єму при від'їздї велику параду. Посли попращали ґенерала на двірци.

— І Ви гадаєте, що Вам то удасть ся, що обом сим панам не удало ся?

— Тож то іменно я й хотїла Вам сказати. Бо то, видите Міс Брюстер, я донька купця, а яко така знаю, що неодно в сьвітї зависить від гроший. Я знаю, що висилаєте телеґраму лиш задля гроший, які Вам за то платять; може не так?

— По части так.

— Лиш по части? Абож з яких ще инших причин Ви працюєте?

— З тої причини, щоби мене знали яко найзнаменитшу журналїстку в Ню-Йорку.

— Таже я чула, що Вас вже уважають за найлїпшу журналїстку в Ню-Йорку!

— Славно, Міс Едито! Тота замітка більше дипльоматична, як Ви собі гадали.

Лице панни Брюстер покраснїло від усьміху вдоволеня, коли она відповіла:

— Нехай і так, на всякий случай гадаю, що за рік осягну мою цїль.

— А єї осягнете так само добре, хоч і не вишлете сего справозданя. Коли то рішучо обіцяєте, то заплачу Вам в двоє тілько, що Ви би дістали за се справозданє від „Арґуса“ а всякі видатки при тім також вдвоє.

— Або сказавши иншими словами: Ви хочете мене підкупити, щоби я занедбала мій обовязок супротив ґазети!

—То ніяке підкупство. То лиш по купецки. Коли би хтось инший зробив то само Вашому редакторови за половину тих гроший, чи гадаєте, що він би не приняв того на Ваше місце?

— Ну, то правда.

— Отже видите, в такім случаю моральний „обовязок“ тут на місци. Вас післали, щоби Ви сповнили дуже трудну задачу. Ви єї виконали. В наслїдок того знаходить ся у Ваших руках предмет, котрий хочете продати. Я Вам даю вдвоє тілько, що дістаєте від Ню-Йоркского „Арґуса“, хибаж не таке предложенє, котре можна би приймити?

Дженні Брюстер встала; рушала руками неспокійно, затиснула губи і через кілька хвиль було зовсім тихо в кабінї а Едита Льонґворт гадала вже, що осягнула свою цїль, Міс Брюстер подивила ся на ню з гори і спитала наконець:

— А чи Ви знаєте всї подрібности того, в який спосіб старано ся розвідати справозданя?

— Знаю майже всї. Які же то подрібности маєте на думці?

— Чи знаєте, що один репортер „Арґуса“ хотїв в Канадї вимантити то справозданє від панів Уентворта і Кенйона?

— Так, то знаю.

— А чи знаєте також, що він викрав був справозданя, що єму їх знову відобрано, заким він їх ще міг прочитати, та що він обом тим панам давав вдвоє так велику суму, яку їм має заплатити „льондоньский синдикат“, щоби они лиш дали єму видрукувати справозданє?

— Та й то знаю.

— А чи знаєте також, що ті панове не були би зробили шкоди своїм людям, бо то справозданє було би так само скоро дістало ся в їх руки? Ви то все знаєте, а однакож жадаєте від мене далеко більше, як жадав Ріверс від них, бо хочете, щоби я затаїла справозданє перед тим, котрий мене післав?

— Ну, то значить ся, Ви можете єго оголосити, але аж тогди, коли оно буде в руках директорів.

— Тогди оно не буде мати ніякої вартости, бо тогди вже кождий буде міг єго передрукувати. А тепер я би Вас ще одно хотїла спитати Міс... Міс... не знаю як Ви називаєте ся.

— Називаю ся Едита Льонґворт.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).